

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyní Mgr. Terezou Jachura Maříkovou ve věci

žalobce: █████ P █████ Z █████ narozený █████
bytem █████
zastoupený advokátem Mgr. Markem Dejmkem
sídlem Perlová 7, 301 00 Plzeň

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 - Nové Město
za níž jedná Česká republika - Úřad pro zastupování státu ve věcech
majetkových
sídlem Rašínovo nábr. 390/42, 128 00 Praha 2

za účasti vedlejšího účastníka **Mgr. Ing. Jiřího Proška**, IČO 71329277
sídlem Dominikánská 13/8, 301 00 Plzeň - Vnitřní Město
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Zarázem
sídlem U Radbuzy 4, 301 00 Plzeň

pro zaplacení 13 000 000 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žaloba s návrhem, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci částku ve výši 13 000 000 Kč s příslušenstvím, **se zamítá.**
- II. Žalobce je **povinen** zaplatit žalované náklady řízení ve výši 6 900 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám žalované.

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vítková.

- III. Žalobce je povinen zaplatit vedlejšímu účastníkovi na straně žalované náklady řízení ve výši 371 850 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám právního zástupce vedlejšího účastníka Mgr. Tomáše Záraze, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal po žalované v záhlaví uvedené částky jakožto náhrady škody, která mu měla vzniknout v souvislosti s nesprávným úředním postupem v exekučním řízení a nesprávným úředním postupem a nezákonným rozhodnutím v insolvenčním řízení. Žalobce ve svých tvrzeních uvedl, že je věřitelem dlužníka Z [redacted] Š [redacted]. Pohledávka žalobce se stala vykonatelnou podle exekutorského zápisu č. [redacted] sepsaného dne 26. 7. 2011 Mgr. Petrem Pelcem, exekutorským koncipientem z pověření Mgr. Ing. Jiřího Proška, soudního exekutora. Pro případ prodlení byla exekutorským zápisem stanovena smluvní pokuta ve výši 0,1 % z dlužné částky za každý den prodlení, kdy celý dluh dlužníka se stal splatným dne 3. 8. 2011. Pohledávka žalobce byla zajištěna zástavním právem k čerpací stanici [redacted] (dále jen zástava). Hodnota zástavního práva činila (byla sjednána) v celkové výši 13 000 000 Kč. Dlužník sice zástavu prodal třetí osobě (společnosti [redacted] – zástavní dlužník), avšak na zástavu ani na její hodnotu tento převod neměl žádný vliv. Žalobce zahájil proti zástavnímu dlužníkovi ([redacted]) exekuční řízení o prodeji zástavy, kterému bylo vyhověno usnesením Okresního soudu v Domažlicích ze dne 1. 11. 2011, sp. zn. [redacted]. Bez odkladu zahájil žalobce exekuci zástavy, jež byla vedena Mgr. Jiřím Proškem, soudním exekutorem. V době zahájené exekuce měla čerpací stanice hodnotu cca 18 až 20 milionů Kč a sám žalobce měl nejméně dva seriózní zájemce o koupi za tuto cenu. Podle znaleckých posudků soudního exekutora činila odhadní cena 13 000 000 Kč, výnosovou metodou byla cena odhadnuta na 19 000 000 Kč. Žalobce jako poškozený byl druhým zástavním věřitelem, kdy prvému zástavnímu věřiteli (Česká spořitelna) svědčila zástava do výše 3 500 000 Kč. Při uspokojení prvního zástavního věřitele a nákladů exekuce by proto byla celá pohledávka žalobce uspokojena, včetně do té doby vzniklé pohledávky na sjednanou smluvní pokutu a nákladech právního zastoupení. Na dlužníka však byl dne 8. 8. 2011 podán u Krajského soudu v Plzni insolvenční návrh. Krajský soud v Plzni na místo toho, aby k návrhu vůbec nepřihlížel, zahájil nezákonně insolvenční řízení pod sp. zn. [redacted] v němž insolvenční správce nezákonně a bezdůvodně zahrnul do majetkové podstaty dlužníka zástavu, kterou dlužník dříve prodal zástavnímu dlužníkovi ([redacted]). V důsledku chybně zahájeného insolvenčního řízení došlo k nezákonnému „přerušeni exekuce prodejem zástavy“. Skutečnost, že insolvenční řízení proti dlužníkovi bylo nezákonné, a že nebylo způsobilé přerušit exekuci prodejem zástavy, byla rozhodnuta pravomocným rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 2013, čj. [redacted]. I přes tuto skutečnost a urgence žalobce exekutor i nadále otálel s prodejem zástavy, i když věděl, že hodnota zástavy v důsledku dočasnosti stavby rychle klesá. Od konce roku 2011 do 8. 10. 2014 exekutor zástavu neprodal. Dne 8. 10. 2014 byla zástava opět nezákonně sepsána do majetkové podstaty dlužníka v jiném insolvenčním řízení vedeném u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. [redacted]. I v tomto insolvenčním řízení zástava neměla být do majetkové podstaty sepsána, neboť nikdy nedošlo k odstoupení od kupní smlouvy, které bylo podle insolvenčního správce důvodem k sepsání zástavy do majetkové podstaty dlužníka. Žalobce se bohužel nemohl pouze pro nedostatek pasivní legitimace dovolávat nápravy, ačkoliv Krajský soud v Plzni rozsudkem č. j. [redacted] a Vrchní soud v Praze rozsudkem č. j. [redacted] a jasně konstatovaly, že nebyl dán legální důvod pro soupis zástavy do majetkové podstaty dlužníka. Insolvenční soud proto neplnil svoji povinnost dohledu nad výkonem funkce insolvenčního správce a takto udržoval nezákonný stav na místo toho, aby insolvenčnímu správci buď
- Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vítková

nařídil zástavu urychleně podat, nebo ji z majetkové podstaty vyškrtnout. Zástava, ačkoliv byla sepsána do majetkové podstaty dlužníka neoprávněně, nebyla dosud ani prodána, ani vyškrtnuta, ale naopak je ponechána nezákonně k bezplatnému užívání zástavnímu dlužníkovi (společnost [REDAKCE]). Nesprávný úřední postup konkurzního soudu proto spočívá v tom, že nevydal správci konkurzní podstaty včas pokyn k vyloučení věci z majetku konkurzní podstaty, ačkoliv mu byly známy skutečnosti, jejichž jednoduché posouzení umožňovalo přijmout spolehlivý závěr, že sepsaná věc nepatří do konkurzní podstaty dlužníka. V roce 2011/2012 činila skutečná tržní hodnota zástavy 18 000 000 Kč až 20 000 Kč, tj. jednalo se o cenu, za kterou bylo možné zástavu reálně zcizit. Hodnota zástavního práva poškozeného v roce 2011/2012 činila celkem 13 000 000 Kč. Žalobce by tedy byl v plné výši při prodeji zástavy uspokojen. V současné době je zástava zcela znehodnocena, neboť končí její dočasné oprávnění k užívání vydané příslušným stavebním úřadem. Fakticky má zápornou hodnotu, neboť vlastník bude muset vynaložit značné prostředky k odstranění stavby. Její skutečná tržní hodnota po započtení nákladů s jejím prodejem neumožní uspokojit ani pohledávku prvního zástavního věřitele, natož pohledávku poškozeného, jako druhého zástavního věřitele. Znehodnocení zástavy a tedy i zástavního práva a tedy ztráta dobytosti pohledávky poškozeného je pouze v příčinné souvislosti s průtahy a nezákonným postupem jak exekutora, tak v příčinné souvislosti s nedostatečným dohledem Krajského soudu v Plzni na postup insolvenčního správce, neboť v případě řádného postupu neexistovala žádná překážka, která by bránila v prodeji zástavy již v roce 2012 za cenu 20 milionů Kč. Výše škody tak odpovídá nedobytnosti té části pohledávky (13 milionů Kč), která byla původně zajištěna dnes již znehodnocenou zástavou, protože nemůže být ani z části uspokojena jinak. Představuje proto dospělý nárok žalobce na náhradu škody. V současné době je sice vedeno exekuční řízení, avšak není reálné, že by došlo k prodeji zástavy a žalobce by tak byl uspokojen. Rovněž žalobce jako poškozený přihlásil svou pohledávku do insolvenčního řízení ve výši 24 923 479,20 Kč, avšak v současné době výše jeho pohledávky již převyšuje 40 milionů Kč. Není tak reálné, že by v insolvenčním řízení byl uspokojen.

2. V doplnění žaloby ze dne 13. 9. 2019 žalobce ještě uvedl, že rozhodnutím Krajského soudu v Plzni, č. j. [REDAKCE] byla zástava z majetkové podstaty dlužníka pro nezákonnost vyloučena. Tedy soupis majetkové hodnoty dlužníka předmětnou zástavu již neobsahuje. Je tedy zřejmé, že žalobce nemůže být v rámci insolvenčního řízení uspokojen, neboť hodnota majetku dlužníka činí 2 372 359,96 Kč, hodnota přihlášených a přezkoumaných pohledávek činí 3 282 142,39 Kč a hodnota pohledávky žalobce činí celkem 24 923 479,20 Kč. Také nelze hovořit o tom, že by byla žaloba předčasně podána vzhledem k tomu, že nedošlo ke skončení exekučního řízení, v němž by měla být zástava prodána, neboť u zástavy došlo k zániku kolaudačního souhlasu dne 31. 12. 2018 a zástavní dlužník je tak povinen ze zákona stavbu na vlastní náklady odstranit. Je tedy zřejmé, že v rámci exekučního řízení zástava nebude prodána.
3. Žalovaná ve svém vyjádření nespороvala skutečnost, že žalobce u ní předběžně uplatnil nárok na náhradu škody ve výši 13 000 000 Kč spočívající ve zmaření uspokojení části pohledávky žalobce snížením hodnoty zástavy v důsledku průtahů a nezákonného postupu soudního exekutora v exekučním řízení a soudu v insolvenčních řízeních vedených u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. [REDAKCE] a sp. zn. [REDAKCE] dne 13. 3. 2018. Žalovaná stanoviskem ze dne 10. 12. 2018 žalobci nevyhověla z důvodu předčasnosti podané žaloby. Pokud jde o nárok jako takový, žalovaná odmítla žalobcovo tvrzení o extrémním vývoji hodnoty budovy čerpací stanice směrem dolů, což není podloženo bližšími skutkovými tvrzeními ani žádnými důkazy. Čerpací stanice

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vítková

v [redacted] budova bez čísla evidenčního – technická vybavenost na LV [redacted] e stavbou na cizím pozemku, kdy nájemní smlouva s městem Domažlice byla uzavřena dobu 20 let od 1. 6. 2000, tj. do 31. 5. 2020. Prodloužení nájemní smlouvy s městem [redacted] i po tomto datu není vyloučeno, když v rámci probíhajícího insolvenčního řízení byl uzavřen dodatek č. 1 k nájemní smlouvě včetně inflační doložky k nájemnému a insolvenční správce jedná o prodloužení kolaudačního rozhodnutí budovy čerpací stanice. Usnesením soudního exekutora ze dne 23. 2. 2012 č. j. [redacted] byla určena cena budovy čerpací stanice částkou 14 000 000 Kč. Toto usnesení však bylo usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 6. 2012 zrušeno. Následně byly doplňovány podklady k nemovitosti a dne 25. 4. 2013 byl zpracován dodatek ke znaleckému posudku, podle něhož činila obvyklá hodnota budovy čerpací stanice k lednu 2012 toliko částku 9 700 000 Kč. Usnesením ze dne 9. 7. 2013, č. j. [redacted] soudní exekutor nově určil cenu čerpací stanice částkou 9 700 000 Kč. K dalšímu odvolání však bylo opět toto usnesení Krajským soudem v Plzni zrušeno pro nepřezkoumatelnost. Následně byl ve věci ustanoven nový soudní znalec, který předložil nový znalecký posudek. Usnesením ze dne 17. 10. 2014, č. j. [redacted] byla stanovena hodnota čerpací stanice částkou 12 600 000 Kč. Žalobce jako příčinu vzniku škody uvádí alternativy několika právních titulů. První insolvenční řízení vedené nezákonně proti dlužníku skončilo pravomocně již dne 26. 2. 2013. V rámci tohoto řízení byl soudní exekutor vyrozuměn o sepsání budovy čerpací stanice do majetkové podstaty dne 31. 5. 2012 předběžným insolvenčním správcem, poté již bylo zrušeno usnesení soudního exekutora o ceně nemovitosti jako věcně nesprávné. V období od 23. 2. 2012 do 26. 2. 2015 byla v exekučním řízení řešena otázka ceny nemovitosti a nezákonně vedené insolvenční řízení proto vůbec nemělo žádný vliv na žalobcem tvrzený vznik škody. Pokud žalobce namítá nedostatečný dohled soudu nad činností insolvenčního správce, taková skutečnost z obsahu spisu o insolvenčním řízení nevyplývá. Žalobce své tvrzení o nedostatečném dohledu soudu nad činností insolvenčního správce odůvodňuje toliko tím, že soud nevyhověl jeho návrhu, aby uložil insolvenčnímu správci povinnost vyškrtnout budovu čerpací stanice z majetkové podstaty dlužníka. Žalobce vystupuje v insolvenčním řízení jako věřitel zajištěné pohledávky, dosud k jeho uspokojení nedošlo a otázka vzniku škody na jeho pohledávce i otázka její výše jsou proto předčasné.

4. Soud ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 25. 11. 2019, č. j. [redacted] tak, že návrh žalobce na přerušení řízení do skončení exekučního řízení vedeného u Exekutorského úřadu Plzeň – město, pod sp. zn. [redacted] zamítl (výrok I.), žalobu s návrhem, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci částku ve výši 13 000 000 Kč s příslušenstvím zamítl (výrok II.) a uložil žalobci povinnost zaplatit žalované náklady řízení ve výši 2 100 Kč, do 3 dnů od právní moci rozsudku, k rukám žalované (výrok III.). Městský soud v Praze jako soud odvolací usnesením ze dne 12. 5. 2020, č. j. 30 Co 44/2020 – 136 rozsudek soudu I. stupně ve výrocích II. a III. zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení. Odvolací soud prvotně konstatoval, že úvaha soudu o tom, že žaloba je předčasně podaná vzhledem k dosud probíhajícímu insolvenčnímu a exekučnímu řízení je správná, avšak soud I. stupně nezohlednil skutečnost, že žalobce svůj nárok na náhradu škody odvozuje od ztráty dobytosti jeho pohledávky zajištěné zástavou k určitému datu. V takém případě nelze hovořit o předčasnosti žaloby. Odvolací soud dále zavázal soud I. stupně k odstranění vad žaloby podle § 43 odst. 2 o. s. ř. s tím, že žalobce musí jednoznačně uvést, zda požaduje náhradu škody z nezákonného rozhodnutí (popř. z více rozhodnutí), pak je na něm, aby toto rozhodnutí jednoznačně identifikoval, nebo zda požaduje náhradu škody z nesprávného úředního postupu (popř. z více nesprávných úředních postupů) a pak také musí nesprávný úřední postup (nesprávné úřední postupy) identifikovat. Toto rozlišení musí žalobce učinit

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vítková

ve vztahu k dosud minimálně zřejmým dvěma samostatným skutkům tj. insolvenčnímu řízení I. a insolvenčnímu řízení II. Pokud pak žalobce požaduje náhradu škody z více samostatných důvodů, pak musí ke každému takto vymezenému důvodu uvést konkrétní výši škody, jejíž náhradu požaduje, tj. rozdělit žalovanou částku 13 000 000 Kč na jednotlivé samostatné skutky, popř. jinak žalovanou částku změnit. Dále odvolací soud soudu I. stupně uložil, že pokud po odstranění vad žaloby přistoupí k věcnému projednání věci, bude se věnovat i otázce zahrnutí předmětné zástavy do soupisu majetkové podstaty v insolvenčním řízení I., popř. II. zejm. pak ve vztahu k nevyvratitelné právní domněnce, že určitý majetek byl pojat do soupisu majetkové podstaty oprávněně (§ 225 odst. 1 insolvenčního zákona), pokud insolvenční soud na základě včas podané žaloby pravomocně nerozhodne, že tento majetek vylučuje z majetkové podstaty, když otázku, zda určitý majetek byl pojat do soupisu majetkové podstaty oprávněně, je povolán řešit pouze insolvenční soud, a to na základě žaloby na vyloučení majetku z majetkové podstaty. Na soudu I. stupně proto bude, aby posoudil, zda zahrnutí zástavy do soupisu majetkové podstaty úpadce mohlo vůbec v projednávané věci představovat nesprávný úřední postup podle § 13 OdpŠk. A to zejména za situace, kdy za škodu vzniklou účastníkům konkurzního řízení nebo třetím osobám v souvislosti s výkonem této funkce odpovídá správce konkurzní podstaty sám. Odvolací soud se také vyjádřil, že nesprávný úřední postup insolvenčního soudu může teoreticky spočívat toliko v tom, že nevydal insolvenčnímu správci včas pokyn k vyloučení věci ze soupisu majetkové podstaty, ačkoli mu byly známy skutečnosti, jejichž jednoduché posouzení umožňovalo přijmout spolehlivý závěr, že sepsaná věc do majetkové podstaty nepatří.

5. Soud veden závazným právním názorem odvolacího soudu vyzval žalobce v intencích tohoto rozhodnutí usnesením ze dne 3. 9. 2020, č. j. 28 C 261/2018 – 141 k odstranění vad žaloby. Na to reagoval žalobce podáním ze dne 23. 9. 2020 ve kterém uvedl, že primární příčinou vzniku škody je nesprávný úřední postup při zpeněžení zástavy v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. [REDAKCE], neboť zejména v důsledku nečinnosti, resp. nepřiměřené délky tohoto řízení došlo ke zmaření exekuce, tj. ke znehodnocení zástavy a ke ztrátě možnosti žalobce uspokojit svou vykonatelnou pohledávku z prodeje zástavy. V této souvislosti žalobce znovu zopakoval, že stavba byla omezena jak dobou nájmu do května 2020, tak kolaudací, rovněž do května 2020, přičemž cena čerpací stanice v roce 2011 a 2012 činila 18 000 000 Kč až 20 000 000 Kč. Cena stavby však v důsledku její časové omezenosti poměrně prudce klesala a bylo zřejmé, že prodej zástavy je nutno provést rychle, jinak bude docházet ke ztrátě hodnoty a poklesu možnosti zástavu vůbec prodat. I společnost [REDAKCE] koupila zástavu v roce 2011 za 12 000 000 Kč i se zástavními právy žalobce a České spořitelny a na počátku roku 2012 byla hodnota pohledávky žalobce cca 11 000 000 Kč a hodnota pohledávky prvního zástavního věřitele České spořitelny cca 3,2 milionu Kč, tedy v dané době by byli uspokojeni ze zástavy oba zástavní věřitelé. Až dne 17. 10. 2014, tedy po třech letech ode dne zahájení exekučního řízení bylo vydáno řádné usnesení o ceně a až dne 27. 8. 2019 byl proveden první formální pokus o dražbu, tedy je zřejmé, že v uvedeném řízení docházelo k nečinnosti a průtahům. Průtahy exekučního řízení a jeho nepřiměřenou délku částečně zapříčinilo i nezákonně vedené insolvenční řízení na majetek dlužníka Z [REDAKCE] Š [REDAKCE] (označené jako insolvenční řízení I.), v němž došlo k sepsání zástavy do majetkové podstaty dlužníka, přičemž došlo ke zrušení rozhodnutí o zahájení tohoto insolvenčního řízení a na dané řízení se tedy od počátku muselo hledět tak, jakoby nikdy neběželo (nemělo žádné účinky) a nebylo tedy způsobilé přerušit exekuční řízení. I přes uvedené, měl soudní exekutor stále možnost zástavu zpeněžit alespoň v roce 2013, neboť takovému postupu nebránila žádná objektivní překážka.

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vítková

6. Jako druhou (následnou) příčinu vzniku škody, tedy nesprávný úřední postup, spatřoval žalobce v postupu Krajského soudu v Plzni v insolvenčním řízení vedeném pod sp. zn. [REDAKCE] spočívající v zanedbání dohledu nad postupem insolvenčního správce. V tomto insolvenčním řízení insolvenční správce nezákonně a bezdůvodně dne 8. 10. 2014 zapsal do majetkové podstaty Z [REDAKCE] Š [REDAKCE] zástavu ve vlastnictví společnosti [REDAKCE]. Tento nezákonný stav byl k tíži žalobce udržován se souhlasem insolvenčního soudu až do 17. 6. 2019, kdy zástava byla novým insolvenčním správcem z majetkové podstaty vyškrtuta. Insolvenční soud byl žalobcem opakovaně upozorňován na nezákonnost soupisu a tento zcela rezignoval na svou povinnost dohledu a odmítl se jakkoliv zabývat nezákonným soupisem zástavy do majetkové podstaty, ač tato jednoznačně vyplývala z rozsudku Krajského soudu v Plzni, č. j. [REDAKCE] a též z rozsudku Vrchního soudu v Praze, č. j. [REDAKCE]. Tedy jako nesprávný úřední postup v rámci insolvenčního řízení je proto nutné označit zanedbání povinnosti výkonu dohledu soudu nad činností insolvenčního správce. Žalobce v této souvislosti rovněž podotkl, že ani insolvenční správce nejednal s odbornou péčí při soupisu zástavy do majetkové podstaty a tuto zástavu zapsal zjevně bezdůvodně a nezákonně, když neměl jediný relevantní podklad, že by zástava mohla být majetkem úpadce. Žalobce tedy shrnul, že nebyť nečinností a nepřiměřené délky v exekučním řízení, došlo by ke zpeněžení zástavy již v roce 2012, popřípadě do června 2013; žalobce by tak při včasném prodeji zástavy obdržel na svoji pohledávku v roce 2012 potažmo 2013 plnění ve výši 13 000 000 Kč (jistina 11 020 000 Kč a příslušenství 1 980 000 Kč). Dále nebyť nezákonného postupu v insolvenčním řízení vedeném u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. [REDAKCE], kterým došlo k dalšímu zmaření exekučního prodeje zástavy, mohlo na základě usnesení o ceně ze dne 17. 10. 2014 dojít k prodeji zástavy nejméně za částku 12,6 milionů Kč (dle pravomocného usnesení o ceně). Žalobce by tedy v této souvislosti nemohl obdržet z prodeje zástavy ještě v roce 2014 až 2015 méně než 7,6 milionů Kč. Žalobce tuto škodu z daného nesprávného úředního postupu vyčíslil částkou 7 600 000 Kč, tj. jako část částky 13 000 000 Kč, když se domáhal pouze celkové částky 13 000 000 Kč. Za okamžik vzniku újmy z druhého nesprávného úředního postupu žalobce označil zapsání zástavy do majetkové podstaty dlužníka dne 8. 10. 2014. Nicméně v této souvislosti žalobce zdůraznil, že zásadní pochybení a příčina leží v původním exekučním řízení, neboť při správném úředním postupu nemohlo exekuční řízení přesáhnout dobu cca 12 měsíců a vedená insolvence toto řízení vůbec nemohla ovlivnit. Tedy následné insolvenční by nemělo na exekuční prodej zástavy žádný vliv a žalobce by tak již před říjnem 2014, tj. před zahájením druhého insolvenčního řízení dlužníka, byl ze zástavy plně uspokojen.
7. Na základě shodných a nikým nespоровaných tvrzení vzal soud za zjištěné v souladu s § 120 odst. 3. o. s. ř., že žalobce je věřitelem pohledávky za dlužníkem Z [REDAKCE] Š [REDAKCE] podle vykonatelného exekutorského zápisu č. [REDAKCE] sepsaného dne 26.7.2011 Mgr. Ing. Jiřím Proškem, soudním exekutorem, Exekutorský úřad Plzeň. Pohledávka žalobce byla zajištěna zástavním právem k čerpací stanici [REDAKCE] hodnota zástavního práva činila celkem 13 000 000 Kč. Žalobce započal exekuční řízení o prodeji předmětné zástavy, jež je vedena Mgr. Ing. Jiřím Proškem, soudním exekutorem, Exekutorský úřad Plzeň pod sp. zn. [REDAKCE]. Toto řízení není dosud skončeno. Na dlužníka Z [REDAKCE] Š [REDAKCE] byl dne 8. 8. 2011 podán u Krajského soudu v Plzni insolvenční návrh. Řízení bylo vedeno pod sp. zn. [REDAKCE]. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 1. 2012 byl zjištěn úpadek dlužníka. Toto usnesení bylo zrušeno usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 3. 2012 ve spojení s opravným usnesením ze dne 17. 4. 2012. Usnesením ze dne 23. 7. 2012 byl opětovně zjištěn úpadek dlužníka a bylo rozhodnuto, že úpadek bude řešen

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vítková

konkurzem. I toto usnesení bylo zrušeno, a to usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 2013, pro nepřezkoumatelnost a proto, že nebyl podán řádný insolvenční návrh. Toto insolvenční řízení bylo pravomocně ukončeno dne 26. 2. 2013 (insolvenční řízení I.) V rámci insolvenčního řízení I. byla zástava zapsána do majetkové podstaty dlužníka. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 7. 2014 byl opětovně zjištěn úpadek dlužník Z [redacted] Š [redacted] a na jeho majetek byl prohlášen konkurz. Toto řízení je vedeno u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. [redacted] a není dosud ukončeno (insolvenční řízení II.). Zástava – čerpací stanice byla dne 8. 10. 2014 zapsána do majetkové podstaty dlužníka. Žalobce se předběžně se svým nárokem na náhradu škody ve výši 13 000 000 Kč v důsledku nesprávného úředního postupu v podobě průtahů v exekučním řízení a nesprávného úředního postupu v řízení vedených u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. [redacted] a sp. zn. [redacted] předběžně dne 13. 3. 2018 obrátil na žalovanou. Žalovaná nároku žalobce nevyhověla, což mu sdělila svým stanoviskem ze dne 10. 12. 2018.

8. Soud provedl dokazování exekučním spisem Exekutorského úřadu Plzeň-město sp. zn. [redacted] [redacted] Z tohoto spisu se podává, že dne 30. 11. 2011 byl žalobcem podán návrh na nařízení exekuce. Dne 1. 12. 2011 byla exekutorem k Okresnímu soudu v Domažlicích podána žádost o pověření k provedení exekuce. Usnesením Okresního soudu v Domažlicích ze dne 5. 12. 2011 byla nařízena exekuce prodejem nemovitosti povinného. Toto usnesení bylo následně exekutorem doručováno účastníkům exekuce. Dne 8. 12. 2011 byl vydán exekuční příkaz pro částku 11 020 000 Kč s příslušenstvím prodejem nemovitosti povinného. Výzvou ze dne 12. 12. 2011 vyzval exekutor povinného k úhradě dlužné částky. Podáním ze dne 23. 12. 2011 povinný nesouhlasil s vydaným exekučním příkazem. Usnesením ze dne 30. 12. 2011 rozhodl soudní exekutor o ustanovení znalce z oboru ekonomika, ceny a odhady nemovitostí. Další sdělení povinný exekutorovi zaslal dne 3. 1. 2012. Na to konto byl zástupce povinného vyzván exekutorem k doložení plné moci. Dne 5. 1. 2012 žádal exekutor soud o vyznačení doložky právní moci na usnesení soudu o nařízení exekuce. Dne 6. 1. 2012 doložil právní zástupce povinného plnou moc k zastupování. Dne 11. 1. 2012 podal povinný odvolání proti usnesení o nařízení exekuce ze dne 5. 12. 2011. Dne 16. 1. 2012 požádal Exekutorský úřad Plzeň – město, město [redacted] o projednání možnosti pronájmu pozemku. Dne 17. 1. 2012 požádal exekutor o součinnost Katastrální úřad pro Plzeňský kraj. Dne 30. 1. 2012 odpověděl Katastrální úřad pro Plzeňský kraj na žádost o poskytnutí součinnosti. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 1. 2012 bylo odvolání proti usnesení Okresního soudu v Domažlicích ze dne 5. 12. 2011 odmítnuto. Město [redacted] reagovalo podáním ze dne 14. 2. 2012 na dotaz exekutora. Dne 20. 2. 2012 byl exekutorskému úřadu zaslán znalecký posudek č. [redacted] Usnesením ze dne 23. 2. 2012 rozhodl soudní exekutor o ceně nemovitosti. Dne 12. 3. 2012 podal povinný odvolání proti usnesení o ocenění nemovitosti. Dne 13. 3. 2012 vyzval exekutor účastníky o nabytí právní moci usnesení o nařízení exekuce a exekučního příkazu. Dne 30. 3. 2012 vyzval exekutor oprávněného k vyjádření k odvolání povinného. Dne 9. 5. 2012 zasílal oprávněný vyjádření k rozhodnutí Rady města [redacted] Dne 10. 5. 2012 žádal exekutor město [redacted] o projednání možnosti pronájmu pozemku. Dne 10. 5. 2012 byla věc předložena Krajskému soudu v Plzni k rozhodnutí o odvolání povinného. Dne 11. 5. 2012 žádal exekutor společnost [redacted] o poskytnutí součinnosti. Přípisem ze dne 31. 5. 2012 reagovalo město [redacted] na dotaz exekutora. Usnesením ze dne 26. 6. 2012 Krajský soud v Plzni zrušil usnesení soudního exekutora ze dne 23. 2. 2012, čj. [redacted] a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Důvodem zrušení rozhodnutí byla nutnost doplnit dokazování stran předmětné nemovitosti. Pokynem exekutora ze dne 17. 7. 2012 bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vítková

nařízeno ústní jednání na den 31. 7. 2012. Podáním ze dne 30. 7. 2012 žádal povinný o zrušení nařízeného jednání. Toto jednání se konalo. Oprávněný se k odvolání do usnesení o ceně vyjádřil podáním došlým exekutorovi dne 30. 7. 2012. Dne 13. 8. 2012 se konalo další ústní jednání o ceně nemovitosti. Při tomto jednání byl vyslechnut znalec. Podáním ze dne 20. 8. 2012 žádal povinný o prodloužení lhůty pro podání důkazů. Tato lhůta mu podle sdělení exekutora ze dne 23. 8. 2012 byla prodloužena do 29. 8. 2012. Dne 23. 8. 2012 žádal exekutor Městský úřad [redacted] o poskytnutí součinnosti. Téhož data pak žádal rovněž i oprávněného o poskytnutí součinnosti. Přípisem ze dne 23. 8. 2012 reagoval povinný na sdělení rozhodných skutečností pro řízení. Dne 23. 10. 2012 žádal exekutor Městský úřad [redacted] o poskytnutí součinnosti. Na to bylo reagováno Městským úřadem [redacted] přípisem ze dne 30. 10. 2012. Dne 25. 4. 2013 byl exekutorovi zaslán dodatek ke znaleckému posudku. Usnesením ze dne 9. 7. 2013 rozhodl exekutor o ceně nemovitosti. Proti tomuto usnesení podal oprávněný odvolání dne 23. 7. 2013 a rovněž i povinný dne 22. 7. 2013. Věc byla předložena s odvoláním Krajskému soudu v Plzni dne 7. 8. 2013. Přípisem ze dne 3. 1. 2014 žádal Krajský soud v Plzni o zaslání elektronického spisu [redacted]. Na to bylo exekutorem reagováno dne 10. 1. 2014. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 2. 2014 bylo napadené usnesení zrušeno a věc byla vrácena exekutorovi k dalšímu řízení z důvodu nepřezkoumatelnosti. Přípisem ze dne 12. 2. 2014 žádal exekutor Krajský soud v Plzni o zaslání dokladů o doručení. Na to bylo Krajským soudem v Plzni přípisem ze dne 13. 2. 2014 odpovězeno tak, že právní moc na rozhodnutí odvolacího soudu vyznačí soudní exekutor. Následně přípisem ze dne 17. 2. 2014 vyrozuměl exekutor účastníky o tom, že usnesení Krajského soudu v Plzni nabylo právní moci dne 11. 2. 2014. Usnesením soudního exekutora ze dne 25. 2. 2014 byla oprávněnému uložena povinnost složit zálohu na náklady exekuce. Usnesením soudního exekutora ze dne 26. 2. 2014 byl ustanoven znalec z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady nemovitostí. Znalecký posudek byl vypracován dne 17. 6. 2014. Dne 20. 6. 2014 byl zaslán exekutorovi. Následně přípisem ze dne 20. 7. 2014 žádal exekutor o poskytnutí součinnosti. Na to bylo reagováno přípisem ze dne 28. 7. 2014. Přípisem ze dne 3. 10. 2014 žádal exekutor poskytnutí součinnosti. Na to bylo reagováno přípisem ze dne 14. 10. 2014. Usnesením ze dne 17. 10. 2014 rozhodl exekutor o ocenění nemovitosti povinného. Proti tomuto rozhodnutí podal povinný odvolání dne 7. 11. 2014. Věc byla předložena k rozhodnutí odvolacímu soudu dne 2. 12. 2014. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 2. 2015 bylo napadené usnesení soudního exekutora ze dne 17. 10. 2014 potvrzeno. Pokynem exekutora ze dne 28. 4. 2015 bylo nařízeno dražební jednání na den 11. 6. 2015. Přípisem ze dne 28. 4. 2015 žádal soudní exekutor o součinnost stran poskytnutí listin. Na to bylo reagováno podáním došlým dne 14. 5. 2015. Město [redacted] se pak podáním došlým exekutorovi dne 19. 5. 2015 vyjadřovalo k dražební vyhlášce. Pokynem soudního exekutora ze dne 28. 4. 2015 bylo nařízeno dražební jednání na den 11. 6. 2015. Usnesením ze dne 1. 6. 2015 bylo odročeno dražební jednání na den 29. 6. 2015 z organizačních důvodů. Dne 4. 6. 2015 bylo soudnímu exekutorovi zasláno doplnění přihlášky pohledávky České spořitelny a.s. Dne 5. 6. 2015 zasílal exekutor přípis městu [redacted]. Přípisem ze dne 5. 6. 2015 sděloval insolvenční správce dlužníka Z [redacted] Š [redacted] exekutorovi nepřípustnost dražby z důvodu, že předmětná nemovitost je sepsána v soupisu majetkové podstaty dlužníka. Pokynem exekutora ze dne 22. 6. 2015 bylo dražební jednání nařízené na den 29. 6. 2015 odročeno na neurčito z důvodu zapsání nemovitosti do majetkové podstaty dlužníka Z [redacted] Š [redacted] v insolvenčním řízení vedeném před Krajským soudem v Plzni pod sp. zn. [redacted]. Dne 10. 7. 2015 byl exekutorovi podán návrh na změnu v osobě přihlášeného věřitele. Dne 10. 7. 2015 sdělovalo město [redacted] exekutorovi informace ohledně nemovitosti. Usnesením ze dne 15. 7. 2015 připustil soudní exekutor vstup do řízení nového věřitele na místo dosavadního

věřitele Česká spořitelna a.s. Přípisem ze dne 15. 7. 2017 žádala Policie ČR exekutora o zaslání příslušných dokumentů. Na to bylo exekutorem reagováno přípisem ze dne 22. 7. 2016. Dne 9. 9. 2015 podal soudní exekutor ke Krajskému soudu v Plzni návrh na vydání předběžného opatření, kterým by mohla být povolena dražba nemovitostí zapsaných v majetkové podstatě dlužníka Z [REDAKCE] Š [REDAKCE]. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 9. 2015 byl návrh soudního exekutora na vydání předběžného opatření zamítnut. Přípisem ze dne 1. 12. 2015 nový věřitel Infis investiční fond žádal exekutora o zaslání přihlášky věřitele. Na to bylo exekutorem reagováno přípisem ze dne 4. 12. 2015. Dne 27. 9. 2017 vydal exekutor příkaz k úhradě nákladů exekuce. Proti tomuto podal povinný dne 6. 10. 2017 námitky. Věc byla předložena s námitkami Okresnímu soudu v Domažlicích dne 13. 11. 2017. Usnesením Okresního soudu v Domažlicích ze dne 23. 11. 2017 byl napadený příkaz k úhradě nákladů exekuce zrušen a vrácen exekutorovi k novému projednání. Exekutor se k žádosti ministerstva o vyjádření se stran poskytnutí zadostiučinění vyjádřil dne 16. 7. 2018, a to na základě přípisu ministerstva spravedlnosti ze dne 29. 6. 2018. Dne 17. 4. 2019 sděloval insolvenční správce Z [REDAKCE] Š [REDAKCE] Krajskému soudu v Plzni záměr vyřadit nemovitost ze soupisu majetkové podstaty dlužníka. Dne 19. 6. 2019 byla exekutorovi zaslána zpráva insolvenčního správce o stavu insolvenčního řízení. Dne 20. 6. 2019 žádal exekutor insolvenčního správce o součinnost a dne 27. 6. 2019 Městský úřad [REDAKCE] Z úředního záznamu ze dne 28. 6. 2019 se podává, že se dostavil [REDAKCE] P [REDAKCE] Z [REDAKCE] právní zástupce žalobce a dotazoval se, jak bude postupováno v exekuci. Dne 10. 7. 2019 zaslal Městský úřad [REDAKCE] exekutorovi sdělení. Pokynem exekutora na základě usnesení ze dne 10. 7. 2019 byla nařízena dražba nemovitosti na den 27. 8. 2019. Přípisem ze dne 26. 8. 2019 sděloval povinný nemožnost konání dražby z důvodu zde popsaných, zejména z důvodu podané žaloby na určení s tím, že předmětná nemovitost není ve vlastnictví povinného, nýbrž dlužníka Z [REDAKCE] Š [REDAKCE]. Usnesením ze dne 27. 8. 2019 vyzval soudní exekutor povinného, aby doplnil svá podání ze dne 26. 8. 2019, a to v intencích této výzvy. Dne 27. 8. 2019 se konala elektronická dražba nemovitosti – LV [REDAKCE] obec [REDAKCE] katastrální území [REDAKCE]. Přípisem ze dne 28. 8. 2019 dotazoval soudní exekutor, zda jeden z věřitelů trvá na přihlášce ze dne 18. 1. 2012. Usnesením ze dne 12. 9. 2019 rozhodl soudní exekutor tak, že se podání povinného ze dne 26. 8. 2019 odmítá. Přípisem ze dne 15. 10. 2019 odpovídal exekutor na dotaz zdejšího soudu stran ukončení exekuce. Emailem ze dne 6. 11. 2019 činil dotaz právní zástupce žalobce na nařízení další dražby čerpací stanice. Na to bylo reagováno exekutorem emailem ze dne 7. 11. 2019. Usnesením soudního exekutora ze dne 3. 12. 2019 bylo nařízeno dražební jednání na den 14. 1. 2020 – elektronická dražba. Následně byly do spisu založeny aktuální výpisy z katastru nemovitostí a doklady týkající se registrovaných dražitelů. Podáním ze dne 6. 1. 2020 navrhoval povinný vyškrtnutí nemovité věci ze soupisu a dne 10. 1. 2020 podal věřitel IFIS investiční fond a.s. doplněnou přihlášku do exekučního řízení. Usnesením ze dne 13. 1. 2020 vyzval exekutor povinného, aby doplnil své podání ze dne 6. 1. 2019, a to v intencích zde uvedených. Dne 14. 1. 2020 se konala opakovaná dražba nemovitosti (na elektronickém portálu). Přípisem ze dne 31. 1. 2020 sděloval exekutor, že v elektronické dražbě nebylo učiněno žádné podání a nemovitá věc nebyla vydražena. O tomto pak bylo vydáno právnímu zástupci žalobce písemné potvrzení dne 31. 1. 2020. Dne 3. 2. 2020 žádal exekutor z důvodu přípravy opakované dražby po městu [REDAKCE] sdělení zde požadovaných skutečností. Přípisem ze dne 3. 2. 2020 žádal exekutor povinného o sdělení informací stran pronájmu pozemků. Dne 3. 2. 2020 byl Městskému soudu v Praze k jeho žádosti zaslán exekutorský spis.

9. Dále soud provedl dokazování usnesením soudního exekutora ze dne 17. 3. 2021, č. j. [REDAKCE] (čl. 281), usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 6. 2021, č. j. [REDAKCE]

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vítková

██████████ (čl. 287). Z těchto listinných důkazů má soud za prokázané, že soudní exekutor Mgr. Ing. Jiří Prošek usnesením ze dne 17. 3. 2021 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 6. 2021 ve věci oprávněného ██████████ P ██████████ Z ██████████ proti povinnému ██████████ o uspokojení pohledávky ve výši 11 020 000 Kč s příslušenstvím a nákladů exekuce rozhodl po provedeném rozvrhovém jednání tak, že z části rozdělované podstaty ve výši 864 197,95 Kč se uspokojí přihlášené pohledávky v tomto pořadí a výši, a to pohledávka soudního exekutora Mgr. Ing. Jiřího Proška na nákladech exekučního řízení částkou ve výši 864 197,95 Kč (výrok I.), dále soudní exekutor vyzval oprávněného, aby ve lhůtě 30 dnů od právní moci předmětného rozvrhového usnesení podal návrh o popření pravosti a výše pohledávek přihlášenou společností IFIS investiční fond a.s. do exekučního řízení ve výši 8 471 423,77 Kč (výrok II.) a zbytek rozdělované podstaty ve výši 5 435 802,05 Kč pak bude projednána při dalším rozvrhovém jednání (výrok III.). Z těchto rozhodnutí vzal soud dále za prokázané, že dne 26. 5. 2020 proběhla dražba nemovitosti - čerpací stanice na základě dražební vyhlášky ze dne 22. 4. 2020 a při této dražbě byl udělen příklep usnesením soudního exekutora ze dne 26. 5. 2020 dražiteli, který při dražbě učinil nejvyšší podání ve výši 6 300 000 Kč. Dne 17. 3. 2021 bylo nařízeno jednání o rozvrhu rozdělované podstaty, při kterém bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výrocích předmětného usnesení.

10. Soud také provedl dokazování přihláškou pohledávky do insolvenčního řízení vedeného u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. ██████████ výpisem z katastru nemovitostí ze dne 7. 10. 2011, usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 4. 2013, č. j. ██████████ ██████████ dopisem ze dne 5. 6. 2016, soupisem majetkové podstaty I., soupisem majetkové podstaty II., usnesením Exekutorského úřadu Plzeň-město ze dne 22. 6. 2015, č. j. ██████████ návrhem na vydání předběžného opatření ze dne 9. 9. 2015, zprávou insolvenčního správce ze dne 7. 12. 2018, vyrozuměním o záměru vyřadit nemovitost - čerpací stanici ze soupisu majetkové podstaty ze dne 17. 4. 2019 (čl. B 314 insolvenčního spisu) zprávou insolvenčního správce ze dne 14. 6. 2019. Z těchto listinných důkazů vyplývá, že společnost ██████████ je vlastníkem nemovitosti - stavby bez č.p./č.e., technického vybavení, na parcele St. ██████████ zapsané na LV ██████████ katastrální území ██████████ obec ██████████, se zástavním právem smluvním ve výši 2 000 000 Kč ve prospěch České spořitelny a.s. a se zástavním právem smluvním pro zajištění budoucích pohledávek do výše 3 000 000 Kč pro Českou spořitelnu a.s., dále zástavním právem smluvním pro pohledávku žalobce do výše 7 800 000 Kč a pro pohledávku žalobce do výše 5 200 000 Kč, na základě smlouvy o zřízení zástavního práva. Společnost ██████████ je vlastníkem nemovitosti na základě kupní smlouvy s účinky vkladu práva ke dni 7. 2. 2011. Majetková podstata dlužníka Z ██████████ Š ██████████ obsahovala k datu vyhotovení soupisu, tj. 6. 10. 2014 nemovitost - čerpací stanici ██████████ - budova bez č.p./č.e.- technická vybavenost na st. parc. č. ██████████ zapsaná na LV č. ██████████ pro k. ú. ██████████ přičemž důvodem sepsání této nemovitosti bylo odstoupení od kupní smlouvy ze dne 14. 2. 2012 uzavřené mezi společností ██████████ a dlužníkem Z ██████████ Š ██████████ Ze soupisu majetkové podstaty dlužníka sepsaného k datu 14. 6. 2019 dále vyplývá, že tuto nemovitost správce konkurzní podstaty vyřadil z podstaty dlužníka z důvodu, že tato nemovitost je ve vlastnictví společnosti ██████████ Žalobce jakožto zajištěný věřitel přihlásil do insolvenčního řízení vedeném u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. ██████████ ██████████ ve věci dlužníka Z ██████████ Š ██████████ svou pohledávku ve výši 9 948 383,50 Kč. Dopisem ze dne 14. 6. 2019 informoval insolvenční správce dlužníka insolvenční soud o tom, že vyřadil majetkovou hodnotu - čerpací stanici ██████████, budova bez č. p. /č.e, ze soupisu majetkové podstaty dlužníka. Dopisem ze dne 7. 12. 2018 žádal insolvenční správce dlužníka žalobce o udělení souhlasu s připojením se k žádosti se změnou v užívání stavby -

čerpací stanice spočívající v prodloužení doby trvání dočasné stavby do 31. 5. 2020 tak, aby bylo dosaženo souladu doby trvání kolaudačního rozhodnutí s dobou trvání nájemního vztahu k předmětnému pozemku. Původní insolvenční správce dlužníka – [REDAKCE] [REDAKCE] dopisem ze dne 5. 6. 2015 informoval exekutora Mgr. Jiřího Proška, že předmětná nemovitost - čerpací stanice je sepsána v soupisu majetkové podstaty dlužníka Z [REDAKCE] Š [REDAKCE] a z tohoto důvodu není dražba na základě dražební vyhlášky čj. [REDAKCE] [REDAKCE] přípustná. Podáním ze dne 9. 9. 2015 navrhl exekutor Mgr. Jirí Prošek předběžné opatření, jímž by byl vyloučen účinek zahájení insolvenčního řízení a bylo mu umožněno pokračovat v exekuci prodejem nemovitosti – čerpací stanice v [REDAKCE] ve prospěch oprávněného věřitele – žalobce, přičemž tento návrh byl usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 9. 2015 zamítnut pro opožděnost. Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 10. 4. 2013 zastavil řízení vedené pod sp. zn. [REDAKCE] ve kterém se žalobce excindační žalobou ze dne 13. 6. 2012 domáhal proti správci konkurzní podstaty dlužníka – [REDAKCE] vyloučení nemovitosti – čerpací stanice v obci [REDAKCE] z majetkové podstaty dlužníka Z [REDAKCE] Š [REDAKCE], v insolvenčním řízení vedeném u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. [REDAKCE]. Toto své rozhodnutí odůvodnil tím, že usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 1. 2012 byl zjištěn úpadek dlužníka Z [REDAKCE] Š [REDAKCE] avšak toto usnesení bylo zrušeno rozhodnutím Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 3. 2012 ve znění opravného usnesení ze dne 17. 4. 2012, když odvolací soud dospěl k závěru, že k insolvenčnímu návrhu vůbec nemělo být přihlíženo a ve věci jakkoliv rozhodováno, tudíž není možné pokračovat v incidenčních sporech vyvolaných zrušeným insolvenčním řízením. Žalobce přihlásil svou pohledávku do insolvenčního řízení vedeného ve věci úpadce Z [REDAKCE] Š [REDAKCE] u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. [REDAKCE] a to v celkové výši 25 594 056 Kč na základě exekutorského zápisu ze dne 26. 7. 2011, č. [REDAKCE] [REDAKCE] o uznání dluhu se svolením k přímé vykonatelnosti. Dražební jednání v rámci vedeného exekučního řízení u Exekutorského úřadu Plzeň – město pod sp. zn. [REDAKCE] [REDAKCE] nařízené na den 29. 6. 2015, jehož předmětem měla být dražba nemovitostí – benzínové čerpací stanice v obci [REDAKCE] bylo soudním exekutorem Mgr. Ing. Jirím Proškem odročeno na neurčito z důvodu, že předmětná nemovitost byla sepsána do majetkové podstaty dlužníka Z [REDAKCE] Š [REDAKCE] v insolvenčním řízení vedeném Krajským soudcem v Plzni pod sp. zn. [REDAKCE].

11. Dále soud provedl dokazování usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 1. 2017, č. j. [REDAKCE] dopisem ze dne 28. 4. 2015, dopisem ze dne 22. 5. 2017, usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 6. 2015, č. j. [REDAKCE] dopisem ze dne 17. 6. 2015, dopisem ze dne 18. 6. 2015, usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 9. 2015, č. j. [REDAKCE] protokolem ze zvláštního přezkumného jednání ze dne 8. 10. 2015, č. j. [REDAKCE] usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 11. 2015, č. j. [REDAKCE] usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 5. 2016, č. j. [REDAKCE] zápisem ze schůze věřitelů ze dne 28. 7. 2016, č. j. [REDAKCE] dopisem ze dne 10. 8. 2016, dopisem ze dne 2. 9. 2016, usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 9. 2016, č. j. [REDAKCE] usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 9. 2016, č. j. [REDAKCE] dopisem ze dne 5. 12. 2016, dopisem ze dne 20. 1. 2017, dopisem ze dne 10. 2. 2017, dopisem ze dne 23. 3. 2017, dopisem ze dne 29. 3. 2017, dopisem ze dne 11. 4. 2017, zápisem ze schůze věřitelů ze dne 29. 11. 2018, č. j. [REDAKCE], zápisem ze schůze věřitelů, protokolem z jednání ze dne 8. 8. 2017, č. j. [REDAKCE] usnesením ze dne 29. 3. 2018, č. j. [REDAKCE] usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 19.

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vítková

5. 2017, č. j. [REDAKCE] ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 2. 2018, č. j. [REDAKCE], usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 5. 2017, č. j. [REDAKCE] zápisem ze schůze věřitelů ze dne 26. 4. 2018, č. j. [REDAKCE] dopisem ze dne 5. 2. 2020, protokolem ze zvláštního přezkumného jednání ze dne 8. 10. 2015, č. j. [REDAKCE]. Z těchto listinných důkazů má soud za osvědčené, že insolvenční soud v rámci insolvenčního řízení vedeném u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. [REDAKCE] se opakovaně zabýval činností správců konkurzní podstaty dlužníka, nejprve to byl insolvenční správce [REDAKCE], posléze [REDAKCE] A [REDAKCE] D [REDAKCE] naposledy pak P [REDAKCE] - [REDAKCE]. Podněty k dohledu nad činností správce konkurzní podstaty, zejména ve vztahu k insolvenčnímu správci [REDAKCE] a [REDAKCE] D [REDAKCE] podával opakovaně i žalobce a týkaly se mj. nehrzení nájemného za užívání čerpací stanice v [REDAKCE] společnosti [REDAKCE] a nesprávného zapsání této nemovitosti správcem konkurzní podstaty do konkurzní podstaty dlužníka. Insolvenční soud v podstatě od roku 2015 vyzýval správce konkurzní podstaty, aby se vyjádřil ke vzneseným námitkám, vyzýval správce konkurzní podstaty k pravidelnému předkládání zpráv o stavu insolvenčního řízení. Insolvenční soud se také opakovaně zabýval návrhy na zproštění funkce správce konkurzní podstaty. Insolvenční soud např. usnesením ze dne 2. 6. 2015 zamítl návrh žalobce jakožto věřitele na zproštění funkce insolvenčního správce [REDAKCE] a to z důvodu, že tento měl podle žalobce být nečinný, nezajišťovat a nezpeněžovat majetkovou podstatu dlužníka, čímž mělo docházet k výrazným poklesům cen majetku. Naopak insolvenční soud shledal jako důvodný návrh žalobce na zproštění funkce insolvenčního správce [REDAKCE] a usnesením ze dne 18. 11. 2015, č. j. [REDAKCE] zprostil insolvenčního správce [REDAKCE] funkce a ustanovil nového správce konkurzní podstaty [REDAKCE] A [REDAKCE] D [REDAKCE]. Důvodem pro zproštění funkce stávajícího správce konkurzní podstaty byla skutečnost, že původní insolvenční správce zapsal do soupisu majetkové podstaty čerpací stanici v [REDAKCE] s příslušným technologickým zařízením, avšak neuzavřel nájemní ani jinou relevantní smlouvu s provozovatelem stanice – společností [REDAKCE]. V tomto rozhodnutí insolvenční soud současně vyslovil názor, že dosud trvají pochybnosti o platnosti kupních smluv, na základě kterých společnost [REDAKCE] nabyla v minulosti nemovitý majetek čerpací stanice a technologického zařízení od dlužníka Z [REDAKCE] Š [REDAKCE] a stejně tak trvají pochybnosti o platnosti odstoupení od těchto smluv, či pochybnosti o tom, zda technologické zařízení čerpací stanice je samostatnou věcí, která může být samostatným předmětem kupní smlouvy či nikoliv, což vyjádřil i věřitelský výbor při zvláštním přezkumném jednání dne 8. 10. 2015. Insolvenční soud také rozhodoval o několika návrzích na zproštění funkce insolvenčního správce [REDAKCE] A [REDAKCE] D [REDAKCE] a to buď na návrh dlužníka, nebo na návrh žalobce, např. z důvodu, že správce zadržuje na účtu majetkové podstaty majetek dlužníka, nevymáhá nájemné za pozemky pod autosalonem, zapsal neoprávněně benzínovou čerpací stanici v [REDAKCE] do majetkové podstaty dlužníka a tuto neoprávněně již pět let užívá společnost [REDAKCE] apod.; tyto návrhy byly zamítnuty např. usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 9. 2016, č. j. [REDAKCE] [REDAKCE] usnesením ze dne 19. 5. 2017, č. j. [REDAKCE] [REDAKCE] ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze jako soudem odvolacím ze dne 14. 2. 2018, č. j. [REDAKCE] a usnesením ze dne 11. 1. 2017, č. j. [REDAKCE]. Tyto soudy se s tvrzeními o pochybení správce konkurzní podstaty neztotožnily a neshledaly v činnosti správce konkurzní podstaty žádné nesrovnalosti, tedy dospěly k závěru, že správce konkurzní podstaty své povinnosti nijak neporušil. Např. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací se ve svém rozhodnutí ze dne 14. 2. 2018 vyjádřil k odvolacímu tvrzení

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vítková

žalobce, že správce konkurzní podstaty neoprávněně zapsal benzinovou čerpací stanicí v [redacted] do majetkové podstaty dlužníka tak, že podle rozsudku Vrchního soudu v Praze jako soudu odvolacího ze dne 23. 6. 2016, č. j. [redacted] byla žaloba na vyloučení těchto nemovitostí zamítnuta, tudíž nelze hovořit o pochybení v činnosti správce konkurzní podstaty.

12. Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 11. 1. 2017 rovněž zamítl návrh žalobce na zproštění funkce insolvenčního správce [redacted] A [redacted] D [redacted] který podal z důvodu nesprávného zápisu čerpací stanice v [redacted] insolvenčním správcem do konkurzní podstaty dlužníka. Krajský soud v Plzni v odůvodnění tohoto usnesení uvedl, že Krajský soud v Plzni rozhodnutím ze dne 8. 10. 2015, č. j. [redacted] ve spojení s rozhodnutím Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 6. 2016, č. j. [redacted] ve věci žalobce proti insolvenčnímu správci [redacted] A [redacted] D [redacted] o vyloučení budovy - technické vybavenosti (čerpací stanice) ze soupisu majetkové podstaty dlužníka, žalobu zamítl, neboť žalobce nebyl v předmětném sporu aktivně legitimován. Vrchní soud v Praze se sice jako předběžnou otázkou zabýval odstoupením společnosti [redacted] od kupní smlouvy uzavřené mezi dlužníkem a společností [redacted], jejímž předmětem byla čerpací stanice, přičemž toto odstoupení neshledal platným, avšak insolvenční soud sdělil, že dané posouzení Vrchním soudem v Praze pro něj není závazné. Insolvenční soud zejména poukázal na rozhodnutí 29 Odo 12/2015 ze dne 28. 2. 2007, podle kterého je podstatné, že skutečnosti vylučující soupis vyšly v konkurzním řízení jednoznačně najevo (ne, že zůstaly sporné) a že tím byly definitivně rozptýleny pochybnosti o příslušnosti majetku ke konkurzní podstatě. Insolvenční soud v daném rozhodnutí popsal, že tato podmínka dosud splněna nebyla, neboť dosud nebylo pravomocně rozhodnuto zejména o sporu vedeném u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. [redacted] týkající se žaloby insolvenčního správce na neúčinnost právního úkonu dlužníka, kde žalovanou stranou je společnost [redacted] [redacted] přičemž v tomto řízení je navrhováno, aby soud určil, že kupní smlouva a dohoda o započtení ohledně prodeje čerpací stanice dlužníkem této společnosti jsou neúčinné právní úkony. V této věci je také podána ze strany žalobce intervenční žaloba, kterou se žalobce domáhá určení, že předmětná smlouva je absolutně neplatná, technologické vybavení čerpací stanice je její součástí a navrhuje zamítnutí předmětné žaloby. Dále insolvenční soud ve svém rozhodnutí poukázal na to, že není skončeno ani řízení vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 139 [redacted], ve kterém se společnost [redacted] domáhá vůči insolvenčnímu správci vyloučení věci movitých, tedy technologie čerpací stanice ze soupisu majetkové podstaty. Na závěr svého rozhodnutí insolvenční soud uzavřel, že neshledal ze strany insolvenčního správce žádné pochybení.
13. Z uvedených listin v odstavci 11 soud dále zjistil, že podnět k opětovné dohledací činnosti insolvenčního soudu podávalo i Krajské státní zastupitelství v Plzni dne 10. 9. 2015 zejména k posouzení a zjištění skutečnosti, jak je to s provozem podniku dlužníka, zejména čerpací stanice v [redacted] tedy proč dosud do majetkové podstaty neplynul z provozování čerpací stanice žádný příjem a proč je provozování této části podniku svěřeno právě členovi věřitelského orgánu – [redacted]. Tato otázka byla insolvenčním soudem plánována k řešení na schůzi věřitelského výboru dne 25. 9. 2015, kdy byla zařazena do programu. Ze zápisu ze schůze věřitelského výboru ze dne 26. 4. 2018 se podává, že insolvenční soud ke sdělení právního zástupce žalobce, jakožto věřitele v insolvenčním řízení ohledně čerpací stanice [redacted] uvedl, že čerpací stanice včetně technologického zařízení byla sepsána do majetkové podstaty po právu, přičemž byla podána žaloba na vynětí technologického zařízení z majetkové podstaty, o které bude soud rozhodovat. Dále insolvenční správce sdělil, že k případnému vyloučení čerpací stanice z majetkové podstaty dlužníka zatím nemá Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vítková

důvod a bude jednat na základě rozhodnutí v insolvenčních sporech. Z usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 5. 2017, č. j. [redacted] kterým byl zamítnut návrh žalobce jakožto věřitele na odvolání člena věřitelského výboru, společnosti [redacted] se podává, že žalobce tento svůj návrh odůvodnil zejména tím, že společnost [redacted] se snaží na úkor ostatních věřitelů docílit omezení majetkové podstaty v řízení vedeném pod sp. zn. [redacted] a sp. zn. [redacted] a to vynětím věcí, které jí nepochybně nemohou náležet z majetkové podstaty.

14. Naposledy soud provedl dokazování rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 10. 2015, č. j. [redacted] ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 6. 2016, č. j. [redacted] rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 2. 2017, č. j. [redacted] ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 12. 2017, č. j. [redacted] rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 4. 2018, č. j. [redacted], rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 11. 2018, č. j. [redacted] ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 10. 2019, č. j. [redacted] ve spojení s usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 4. 2020, č. j. 29 Cdo 27/2020-122, ve spojení s usnesením Ústavního soudu ze dne 31. 8. 2020, sp. zn. II. ÚS 1921/2020. Z těchto rozhodnutí vzal soud za prokázané, že rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 8.10.2015 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 23.6.2016 a usnesením Nejvyššího soudu České republiky ze dne 30.5.2017 byla žaloba žalobce, kterou se domáhal proti žalovanému – správci konkurzní podstaty dlužníka [redacted] A [redacted] D [redacted] vyloučení nemovitosti – budovy – technická vybavenost (čerpací stanice bez č.p./č.e. na St. p. [redacted] v katastrálním území a obci [redacted] ze soupisu majetkové podstaty dlužníka, zamítnuta, a to z důvodu nedostatku věcné aktivní legitimace k podání dané žaloby. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací v tomto rozhodnutí mimo jiné vyjádřil názor, že důvod pro odstoupení od kupní smlouvy obsažený v dopise společnosti [redacted] ze dne 14. 2. 2012, adresovaný dlužníkovi Z [redacted] Š [redacted] podle něhož dlužník neposkytl řádnou součinnost k tomu, aby na nového vlastníka přešlo i právo nájmu stavební parcely ve vlastnictví města [redacted] nebyl dán, a že tímto (nikoliv po právu učiněným) přistoupením ke zrušení kupní smlouvy nedošlo. Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 23. 2. 2017 ve věci žalobce proti žalovanému správci konkurzní podstaty – [redacted] A [redacted] D [redacted] a společnosti [redacted] ve věci žaloby na neúčinnost právního úkonu dlužníka a žaloby na určení absolutní neplatnosti smlouvy a určení, že technologické vybavení čerpací stanice je její součástí (hlavní intervence) rozhodl tak, že žaloba kterou se žalobce domáhal určení, že kupní smlouva a dohoda o započtení uzavřená dne 3. 2. 2011 mezi dlužníkem Z [redacted] Š [redacted] a žalovaným 2), jejímž předmětem byl prodej technického vybavení čerpací stanice (budovy) je absolutně neplatná, a dále určení, že technologické vybavení čerpací stanice specifikované v dané žalobě je součástí této čerpací stanice, zamítl (výrok I) a také rozhodl, že kupní smlouva a dohoda o započtení ze dne 3. 2. 2011 uzavřená mezi dlužníkem Z [redacted] Š [redacted] jako prodávajícím a žalovanou [redacted] jako kupujícím je absolutně neplatná (výrok II). Vrchní soud v Praze jako soud odvolací svým usnesením ze dne 5. 12. 2017 mimo jiné rozhodl tak, že rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 2. 2017 ve výroku II. o věci samé a ve výroku IV. o nákladech řízení ve vztahu k státu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, a to z důvodu procesních pochybení, neboť soud I. stupně rozhodoval o absolutní neplatnosti kupní smlouvy a dohody o započtení, jež bylo součástí změny žaloby na základě podání insolvenčního správce ze dne 20. 2. 2017, přičemž soud I. stupně o změně žaloby žádným způsobem nerozhodl, naopak rozhodl o neplatnosti dohod, ačkoliv toto se dosud nestalo předmětem řízení. Krajský soud v Plzni jako soud I. stupně ve věci opětovně rozhodl rozsudkem ze dne 26. 4.

2018 (žaloba týkající se hlavní intervence) tak, že žalobu na určení, že kupní smlouva a dohoda o započtení ze dne 3. 2. 2011 uzavřená mezi dlužníkem Z [redacted] Š [redacted] jako prodávajícím a žalovanou [redacted] jako kupujícím je absolutně neplatná, zamítl z důvodu nedostatku naléhavého právního zájmu na určení, neboť v případě probíhajícího řízení o vyloučení majetkové podstaty dlužníka si soud posoudí otázku platnosti právního úkonu dlužníka jako otázku předběžnou. Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 8. 11. 2018 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 10. 2019 a usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 4. 2020 a usnesením Ústavního soudu ze dne 31. 8. 2020 rozhodl ve věci žalobce [redacted] proti žalovanému insolvenčnímu správci – [redacted] [redacted] za účasti IFIS investiční soud a.s. o vyloučení movitých věcí čerpací stanice – technologie tak, že tuto žalobu zamítl. Krajský soud v Plzni ve svém odůvodnění uvedl, že technologické zařízení čerpací stanice je součástí čerpací stanice a vzhledem k tomu, že vlastníkem čerpací stanice v [redacted] je dlužník Z [redacted] Š [redacted] je vlastníkem i technologického zařízení této stanice. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací napadený rozsudek soudu I. stupně potvrdil, avšak z jiného důvodu, kterým bylo to, že insolvenční správce, jak vyplynulo ze zprávy o stavu insolvenčního řízení ze dne 14. 6. 2019 v mezidobí technologické vybavení čerpací stanice vyřadil ze soupisu majetkové podstaty. Tedy za dané situace, kdy důvodem pro vyřazení technologického vybavení čerpací stanice ze soupisu majetkové podstaty dlužníka byla okolnost, že jeho vlastníkem je [redacted] a.s. (žalobce), byla předmětná žaloba již bezpředmětná.

15. Na základě provedeného dokazování má soud za prokázaný následující skutkový stav: žalobce je věřitelem pohledávky za dlužníkem Z [redacted] Š [redacted] podle vykonatelného exekutorského zápisu č. [redacted] sepsaného dne 26. 7. 2011 Mgr. Ing. Jiřím Proškem, soudním exekutorem, Exekutorský úřad Plzeň. Pohledávka žalobce byla zajištěna zástavním právem k čerpací stanici v Domažlicích; hodnota zástavního práva činila celkem 13 000 000 Kč. Žalobce započal exekuční řízení o prodeji předmětné zástavy, jež je vedena Mgr. Ing. Jiřím Proškem, soudním exekutorem, Exekutorský úřad Plzeň pod sp. zn. [redacted]. Exekuční řízení není dosud ukončeno. Na dlužníka Z [redacted] Š [redacted] byl dne 8. 8. 2011 podán u Krajského soudu v Plzni insolvenční návrh. Řízení bylo vedeno pod sp. zn. [redacted]. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 1. 2012 byl zjištěn úpadek dlužníka. Toto usnesení bylo zrušeno usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 3. 2012 ve spojení s opravným usnesením ze dne 17. 4. 2012. Usnesením ze dne 23. 7. 2012 byl opětovně zjištěn úpadek dlužníka a bylo rozhodnuto, že úpadek bude řešen konkurzem. I toto usnesení bylo zrušeno usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 2013 pro nepřezkoumatelnost a proto, že nebyl podán řádný insolvenční návrh. Předmětná zástava byla v rámci tohoto insolvenčního řízení zapsána do majetkové podstaty dlužníka. Insolvenční řízení bylo pravomocně ukončeno dne 26. 2. 2013. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 7. 2014 byl opětovně zjištěn úpadek dlužník Z [redacted] Š [redacted] a na jeho majetek byl prohlášen konkurz. Toto řízení je vedeno u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. [redacted]. Zástava – čerpací stanice byla v rámci druhého insolvenčního řízení dne 8. 10. 2014 zapsána do majetkové podstaty dlužníka. Před prohlášením konkurzu na dlužníka Z [redacted] Š [redacted] mělo dojít k prodeji této čerpací stanice mezi ním jako prodávajícím a společností [redacted] jako kupujícím na základě kupní smlouvy a dohody o započtení ze dne 3. 2. 2011. V rámci druhého insolvenčního řízení vedeného před Krajským soudem v Plzni pod sp. zn. [redacted] byly řešeny incidenční spory týkající se předmětné čerpací stanice, a to žaloba o vyloučení nemovitostí ze soupisu majetkové podstaty vedená pod sp. zn. [redacted] žaloba o vyloučení movitých věcí- technického vybavení čerpací stanice ze soupisu majetkové podstaty dlužníka vedená pod sp. zn. [redacted] žaloba o neúčinnosti právního úkonu dlužníka - uzavření

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vítková

kupní smlouvy a dohody o započtení ze dne 3. 2. 2011, žaloba na určení absolutní neplatnosti kupní smlouvy a dohody o započtení ze dne 3. 2. 2011 a žaloba na určení, že technologické vybavení čerpací stanice je její součástí, včetně žaloby z hlavní intervence, vedené pod sp. zn. [REDAKCE]. Žaloba na vyloučení nemovitosti ze soupisu majetkové podstaty byla zamítnuta, obdobně pak žaloba na určení, že kupní smlouva ze dne 3. 2. 2011 je absolutně neplatná, stejně tak žaloba na vyloučení movitých věcí – technologického vybavení čerpací stanice a stejně tak žaloba na určení, že technologické vybavení čerpací stanice je součástí čerpací stanice. V rámci vedeného insolvenčního řízení, byly ze strany dlužníka a rovněž i zástavního věřitele – žalobce podávány časté podněty k přezkoumání činnosti správce konkurzní podstaty, četné návrhy na odvolání správce konkurzní podstaty, kterými se soudy (soud I. stupně i odvolací soud) opakovaně zabývaly. V insolvenčním řízení vystupovali celkem tři správci konkurzní podstaty: [REDAKCE], který byl rozhodnutím insolvenčního soudu odvolán z důvodu, že společnost [REDAKCE] nehradila za užívání čerpací stanice žádné nájemné, dále [REDAKCE] A [REDAKCE] D [REDAKCE] a posléze [REDAKCE]. Posledně jmenovaný insolvenční správce dne 17. 6. 2019 vyňal zástavu ze soupisu majetkové podstaty dlužníka. Insolvenční řízení vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. [REDAKCE] není dosud skončeno, obdobně exekuční řízení, v jehož rámci došlo k vydražení nemovitosti - zástavy, avšak dosud nedošlo ke konečnému rozvrhovému rozhodnutí. Žalobce se předběžně dne 13. 3. 2018 obrátil se svým nárokem na náhradu škody ve výši 13 000 000 Kč v důsledku nesprávného úředního postupu v podobě průtahů v exekučním řízení a nesprávného úředního postupu v řízení vedených u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. [REDAKCE] a sp. zn. [REDAKCE] na žalovanou. Tato po projednání dané žádosti požadavku žalobce nevyhověla, což mu sdělila svým stanoviskem ze dne 10. 12. 2018.

16. Podle § 1 č. 82/1998 Sb. zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (dále jen „OdpŠk“) stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci.
17. Podle § 5 písm. a), b) OdpŠk stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.
18. Podle § 7 odst. 1 OdpŠk mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.
19. Podle § 8 odst. 1 OdpŠk nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
20. Podle § 26 OdpŠk pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem („o.z.“).
21. Podle § 13 odst. 1 OdpŠk stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vítková

22. Podle § 10 odst. b) zák. č. 182/2006 Sb. insolvenční zákon (dále jen insolvenční zákon) vykonává soud dohled nad postupem a činností ostatních procesních subjektů a rozhoduje o záležitostech s tím souvisejících (dále jen „dohledací činnost“)
23. Podle § 109 odst. 1 písm. c) insolvenčního zákona výkon rozhodnutí či exekuci, která by postihovala majetek ve vlastnictví dlužníka, jakož i jiný majetek, který náleží do majetkové podstaty, lze nařídit, nelze jej však provést.
24. Podle § 209 odst. 1 insolvenčního zákona zjišťování majetkové podstaty zajišťuje od svého ustanovení insolvenční správce nebo předběžný správce. Přitom je povinen řídit se pokyny insolvenčního soudu.
25. Podle § 225 odst. 3 insolvenčního zákona nebyla-li žaloba podána včas, platí, že označený majetek je do soupisu pojat oprávněně. Totéž platí i tehdy, jestliže insolvenční soud žalobu zamítl, nebo jestliže řízení o žalobě zastavil nebo ji odmítl.
26. Na základě provedeného dokazování a s odkazem na shora citovaná zákonná ustanovení posoudil soud věc po právní stránce následovně: v první řadě soud sděluje, že předpokladem odpovědnosti státu za nesprávný úřední postup orgánů státu ve smyslu § 7 odst. 1, § 8 odst. 1 a § 13 odst. 1 OdpŠk je naplnění odpovědnostních předpokladů v podobě 1) existence nesprávného úředního postupu/nezákonného rozhodnutí, 2) vzniku škody a příčinné souvislosti mezi nesprávným úředním postupem/nezákonným rozhodnutím a vznikem škody. Tyto předpoklady musí být splněny kumulativně. Soud se proto zabýval jednotlivými případnými odpovědnostními tituly, jak je specifikoval ve své žalobě a v jejím doplnění žalobce. Pokud jde o první nesprávný úřední postup, tj. že na základě insolvenčního návrhu ze dne 8. 8. 2011 byl usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 1. 2012 zjištěn úpadek dlužníka, kdy toto usnesení bylo zrušeno usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 3. 2012 a opětovně usnesením ze dne 23.7.2012 byl zjištěn úpadek dlužníka Z. Š. přičemž i toto usnesení bylo zrušeno usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 26.2.2013, je třeba v souladu s § 7 a § 8 zákona přisvědčit žalobci, že v popsáném případě se jednalo o rozhodnutí nezákonná, neboť usnesení o prohlášení konkurzu je předběžně vykonatelné. V popsáném případě proto došlo k vydání nezákonného rozhodnutí a je nutné vycházet ze skutečnosti, že od data 9. 1. 2012 do data 26. 2. 2013 (pravomocné ukončení insolvenčního řízení I.) bylo konkurzní řízení proti dlužníku Z. Š. vedeno nezákonně. Jestliže soud uzavřel, že po tuto dobu nemělo být insolvenční řízení I. vedeno, je třeba přisvědčit žalobci, že předmětná čerpací stanice – zástava neměla být do majetkové podstaty dlužníka zapsána a v souladu s tímto proto nemohlo podle § 109 odst. 1 písm. c) insolvenčního zákona dojít k zákonnému přerušení exekuce vedené exekutorem Mgr. Ing. Jiřím Proškem pod sp. zn. Soud se proto v této souvislosti zabýval tím, zda v tomto rozhodném období mohlo reálně dojít k prodeji zástavy (tedy nebýt vydání nezákonného rozhodnutí) a zda v tomto období mohl být žalobce z prodeje zástavy uspokojen. V tomto směru proto soud musel posoudit průběh předmětného exekučního řízení a skutečnost, zda v něm bylo postupováno v přiměřených lhůtách a bez průtahů a zda tato doba odpovídala průběhu posuzovaného řízení. Pro soud z hlediska postupu v exekučním řízení bylo důležité právě toto rozhodné období a bylo třeba posoudit, zda po toto období, nedocházelo v exekučním řízení k neodůvodněným průtahům, které mohly značit to, že žalobce se v tomto období ze zástavy neuspokojil, ač v případě plynulého a bezprůtahového exekučního řízení by se tak stalo. Z exekučního spisu sp. zn. vzal soud za prokázané, že exekuční řízení bylo zahájeno dne 1. 11. 2011. Následně usnesením ze dne 5. 12. 2011 byla Okresním soudem v Domažlicích nařízena exekuce prodejem nemovitosti podle pravomocného vykonatelného rozhodnutí. Dne 20. 2. 2012 byl exekutorskému úřadu zaslán znalecký posudek, týkající se ceny nemovitosti a v kontextu s tímto rozhodl soudní Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vítková

exekutor o ceně nemovitosti dne 23. 2. 2012. Vzhledem k tomu, že povinný podal proti uvedenému rozhodnutí odvolání, byla věc předložena odvolacímu soudu. Na základě rozhodnutí odvolacího soudu bylo nutné doplnit dokazování stran ceny předmětné nemovitosti. Za tímto účelem bylo exekutorem nařízeno ústní jednání, byl také vyslechnut znalec a účastníkům řízení byla dána lhůta pro podání dalších důkazů. Rovněž byl exekutorem k součinnosti vyzván Městský úřad [REDAKCE] který byl vlastníkem předmětného pozemku, na němž čerpací stanice stála. Na to konto byl exekutorovi zaslán dodatek ze znaleckému posudku dne 25. 4. 2013 a až usnesením ze dne 9. 7. 2013 rozhodl exekutor o ceně nemovitosti. Z popsaného průběhu exekučního řízení je zřejmé, že po tuto dobu nedocházelo v řízení k průtahům, bylo postupováno plynule, v přiměřených lhůtách a postup exekutora směřoval k realizaci exekuce. Po tuto dobu tedy k nesprávného úřednímu postupu nedošlo a nebylo ani reálné, aby po tuto dobu (od 9. 1. 2012 do 26. 2. 2013), tj. 1 rok a necelé 2 měsíce vůbec mohlo dojít k realizaci dražby nemovitosti a uspokojení žalobce ze zástavy.

27. V následujícím období trvání exekuce, tj. až do doby, kdy byla nemovitost opětovně zapsána do podstaty dlužníka v rámci insolvenčního řízení II., podal v rámci exekučního řízení proti rozhodnutí o ceně nemovitosti povinný odvolání, přičemž napadené usnesení bylo Krajským soudem v Plzni dne 3. 2. 2014 zrušeno pro nepřezkoumatelnost a věc byla vrácena exekutorovi k dalšímu řízení. Usnesením ze dne 26. 2. 2014 byl znovu ve věci ustanoven znalec z oboru ekonomika a dne 17. 6. 2014 byl vypracován znalecký posudek. Usnesením ze dne 17. 10. 2014 rozhodl exekutor o ocenění nemovitosti povinného, přičemž proti tomuto rozhodnutí podal povinný dne 7. 11. 2014 opět odvolání. I z této popsané části exekučního řízení se podává, že v řízení se nevyskytly ze strany exekutora žádné průtahy, bylo postupováno plynule, v přiměřených lhůtách a postup exekutora směřoval k rozhodnutí ve věci samé. Na délce řízení se podílela zejména skutečnost, že věc se nacházela s odvoláním dvakrát u odvolacího soudu. V této souvislosti soud uvádí, že nelze účastníkům vyčítat podání návrhů, řádných či mimořádných opravných prostředků, avšak je nutné vzít do úvahy, že orgány státu se s nimi musí vypořádat, tedy rozhodnout, což může mít někdy až podstatný vliv na celkovou délku řízení. Toto ovšem nelze klást ani k tíži žalované. Soud rovněž podotýká, že bylo nutné řádně zjistit skutkový stav, resp. cenu nemovitosti a za tímto účelem byly vypracovány dva znalecké posudky a vyslechnut znalec, což rovněž prodloužilo posuzovaný úsek exekučního řízení. Jediným pochybením, které soud v tomto období zjistil, bylo, že rozhodnutí exekutora o ceně nemovitosti ze dne 9. 7. 2013 bylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost, což značí ve smyslu judikatury Nejvyššího soudu ČR nesprávný úřední postup, který se mohl podílet na celkové délce řízení. Avšak i s přihlédnutím k uvedenému dospěl soud k závěru, že nebylo ani reálné, že by exekuční řízení bylo ukončeno do data 8. 10. 2014, tj. zahrnutí zástavy do majetkové podstaty dlužníka v druhém insolvenčního řízení. Tedy ani v tomto v posuzovaném časovém úseku nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu v podobě nepřiměřené délky exekučního řízení, která by se podílela na žalobcem tvrzeném vzniku škody.
28. V kontextu s uvedeným se soud pro úplnost zabýval i dalším průběhem exekučního řízení, z něhož zjistil, že věc se znovu nacházela s odvoláním proti rozhodnutí o ocenění nemovitosti u odvolacího soudu, dále s námitkami proti příkazu exekutora o úhradě nákladů exekuce u Okresního soudu v Domažlicích. Následně se také konala elektronická dražba nemovitosti, při které nedošlo k vydražení nemovitosti a soudním exekutorem muselo být nařízeno nové dražební jednání (14. 1. 2020), při níž opět nedošlo k vydražení nemovitosti. Z uvedeného proto soud uzavírá, že celkově s ohledem na podaná odvolání, resp. počet stupňů soudní soustavy, před kterými se věc nacházela, a to, že dražební objekt nebyl

vydražen ihned při prvním dražebním jednání a vzhledem k nutnosti vypracování znaleckého posudku, včetně jeho dodatku za účelem zjištění ceny nemovitosti, nebylo reálné, aby exekuční řízení bylo ukončeno do 26. 2. 2013, resp. 8. 10. 2014 a v jeho rámci došlo k vydržení nemovitosti a rozdělení výtěžku. Tedy, aby žalobce v tomto období reálně stihl svoji pohledávkou ze zástavy uspokojit.

29. Pokud jde o následující druhé insolvenční řízení, které bylo zahájeno dne 21. 7. 2014 a v jehož rámci byla opět zástava dne 8. 10. 2014 zapsána do majetkové podstaty dlužníka, je třeba vycházet ze skutečnosti, že toto druhé insolvenční řízení bylo zahájeno po právu a v souladu s § 109 odst. 1 písm. c) insolvenčního zákona došlo k přerušení exekučního řízení. Od tohoto okamžiku proto v rámci exekučního řízení nemohlo dojít k prodeji nemovitosti – zástavy (která byla znovu zapsána v insolvenční podstatě dlužníka), a to až do doby jejího vyloučení insolvenčním správcem dne 19. 6. 2019. Popsané značí, že druhým insolvenčním řízením nemohlo dojít k nesprávnému úřednímu postupu a toto se žádným způsobem nepodílelo na žalobcem tvrzeném vzniku škody. Také po dobu, kdy byla zástava zapsána v majetkové podstatě dlužníka, nemohlo docházet v exekučním řízení k průtahům v podobě nečinnosti exekutora, neboť do doby vyloučení zástavy exekutor nemohl dražbu nemovitosti realizovat.
 30. Soud tedy uzavřel, že v exekučním řízení po rozhodnou dobu nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 zákona v podobě nepřiměřené délky exekučního řízení a nebyl naplněn jeden z předpokladů odpovědnosti státu za škodu.
 31. Dále se soud zabýval druhým žalobcem tvrzeným nesprávným úředním postupem, a to zahrnutím předmětné zástavy dne 8. 10. 2014 do majetkové podstaty dlužníka v druhém insolvenčním řízení, ač se tak stát nemělo. Ve smyslu § 225 odst. 3 insolvenčního zákona platí nevyvratitelná právní domněnka, že majetek byl pojat do soupisu majetkové podstaty oprávněně. Tato nenastane tehdy, jestliže insolvenční soud na základě včas podané žaloby pravomocně rozhodne, že tento majetek vylučuje z majetkové podstaty. Otázku, zda určitý majetek byl pojat do soupisu majetkové podstaty oprávněně, je tedy povolán řešit výlučně insolvenční soud, a to na základě žaloby na vyloučení majetku z majetkové podstaty, kterou projedná a rozhodne jako incidenční spor. Jiný než insolvenční soud nemůže posuzovat příslušnost určitého majetku k majetkové podstatě dlužníka, a to ani jako otázku předběžnou.
 32. Z uvedeného je třeba dovodit, že pakliže byla zástava dne 8. 10. 2014 pojata do majetkové podstaty dlužníka, stalo se tak oprávněně, neboť v rámci insolvenčního řízení nedošlo na základě žaloby na vyloučení této zástavy, k jejímu vyloučení. Pokud žalobce argumentoval tím, že již na základě rozhodnutí Krajského soudu v Plzni, čj. [redacted] ve spojení s rozhodnutím Vrchního soudu v Praze čj. [redacted] měl insolvenční soud informace o tom, že zástava do majetkové podstaty dlužníka nepatří, neboť se Vrchní soud v Praze v odůvodnění svého rozhodnutí vyjádřil tak, že nedošlo k odstoupení od kupní smlouvy ze dne 3. 2. 2011 týkající se předmětné nemovitosti (a tudíž vlastníkem předmětné zástavy je společnost [redacted] nikoliv dlužník Z [redacted] Š [redacted]), je tato úvaha žalobce nesprávná. I když Vrchní soud v Praze vyslovil tuto úvahu, nebyla pro insolvenční soud závazná; tento jí nebyl vázán a nepochybil, když si sám posoudil, že zástava do majetkové podstaty dlužníka náleží. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že žaloba o vyloučení předmětné nemovitosti ze soupisu majetkové podstaty byla zamítnuta. Tedy jinak řečeno, skutečnost, že v druhém insolvenčním řízení byla zástava zahrnuta do majetkové podstaty dlužníka, ač se tak podle žalobce stát nemělo, nepředstavuje nesprávný úřední postup ve smyslu § 13 zákona, neboť v souladu s ustanovením § 225 odst. 3 insolvenčního zákona byla zástava do majetkové podstaty dlužníka zahrnuta po právu a v rámci
- Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vítková

insolvenčního řízení nedošlo k jejímu vyloučení na základě žaloby na vyloučení této nemovitosti.

33. Naposledy se soud zabýval skutečností, zda mohlo dojít k nesprávnému úřednímu postupu tím, že insolvenční soud včas nedal pokyn insolvenčnímu správci k vyloučení předmětné nemovitosti z majetkové podstaty dlužníka. V této souvislosti bylo třeba posoudit, zda insolvenční soud ponechal zástavu v majetkové podstatě dlužníka, ačkoliv mu byly známy skutečnosti, jejichž jednoduché posouzení umožňovalo přijmout spolehlivý závěr, že zástava do majetkové podstaty dlužníka Z [redacted] Š [redacted] nepatří. Za tímto účelem soud provedl rozsáhlé dokazování listinami a dospěl k závěru, že tomu tak nebylo. Je pravdou, jak tvrdil žalobce, že předmětná nemovitost byla podle zápisu v katastru nemovitostí ve vlastnictví společnosti [redacted], avšak tato skutečnost ještě nezakládá možnost spolehlivého závěru, že skutečně vlastníkem této nemovitosti byla tato společnost, zejména s přihlédnutím k tomu, které skutečnosti (stran vlastnictví nemovitosti) se řešily v rámci insolvenčního řízení formou incidenčních sporů. Tyto incidenční spory se týkaly vyloučení nemovitosti ze soupisu majetkové podstaty (řízení vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. [redacted] neplatnosti právního úkonu dlužníka – určení, že kupní smlouva týkající se předmětné zástavy ze dne 3. 2. 2011 je absolutně neplatná (řízení vedené Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. [redacted]), žaloby na vyloučení movitých věcí – technologie čerpací stanice ze soupisu majetkové podstaty (řízení vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. [redacted] a žaloby na neúčinnost právního úkonu dlužníka, na určení absolutní neplatnosti kupní smlouvy a žaloby na určení, že technologické vybavení čerpací stanice je její součástí včetně žaloby hlavního intervenenta (řízení vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. [redacted]). Již s ohledem na tyto incidenční spory týkající se platnosti kupní smlouvy, jejímž předmětem byla zástava a s tím spojené dohody o započtení z téhož data, týkající se žaloby na vyloučení nemovitosti – zástavy, movitých věcí – technologie čerpací stanice a dále týkající se žaloby na určení, zda technologické vybavení čerpací stanice je součástí zástavy či nikoliv, nemohl insolvenční soud učinit jednoznačný a spolehlivý závěr o tom, že zástava skutečně do majetkové podstaty dlužníka nepatří. Podle názoru soudu tak mj. tyto vyvolané soudní spory značily, že se nemohlo jednat o jednoduché právní posouzení vlastnictví k nemovitosti, neboť v souvislosti s předmětnou kupní smlouvou ze dne 3. 2. 2011 a s tím spojenou námitkou započtení a následným právním úkonem odstoupení od kupní smlouvy ze strany kupujícího byla spojena řada nejasností, které musely být vyřešeny právě ve vedených incidenčních řízeních.
34. V této souvislosti také soud pro úplnost uvádí, že insolvenční soud v rámci posuzovaného insolvenčního řízení řádně vykonával dohled nad činností správce konkurzní podstaty, pravidelně jej vyzýval, aby předkládal zprávy o průběhu insolvenčního řízení, aby se vyjádřil k návrhům účastníků insolvenčního řízení (mj. i žalobce) o jeho odvolání, opakovaně o těchto návrzích rozhodoval, včetně řízení před odvolacím soudem v rámci podaných odvolání a také, pakliže insolvenční soud v průběhu insolvenčního řízení dospěl k závěru, že správce insolvenční podstaty řádně neplnil svoji činnost, přistoupil k jeho odvolání (viz odvolaný správce konkurzní podstaty - [redacted]). Z postupu insolvenčního soudu proto nelze dovodit, že tento by se průběhem insolvenčního řízení nezabýval, a že by řádně nedohlížel na činnost správce konkurzní podstaty, jak nedůvodně tvrdil žalobce. Ani v tomto případě soud nedospěl k závěru, že by insolvenční soud v rámci insolvenčního řízení nesprávně postupoval, tedy, že by při jeho činnosti došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 zákona.
35. Závěrem soud uvádí, že pokud žalobce dovozoval ztrátu dobytnosti pohledávky ve výši 13 000 000 Kč, když tvrdil, že ještě v roce 2012 až 2013 se mohl ze zástavy v plném rozsahu

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vítková

uspokojit, je jeho úvaha nereálná, a to s ohledem na popsany průběh exekučního řízení. Podle názoru soudu tomu tak být nemohlo, a to ani v roce 2014, kdy byla zástava zapsána v rámci již druhého insolvenčního řízení. Obdobně, jestliže žalobce uváděl, že nebýt zápisu zástavy do majetkové podstaty dlužníka dne 8. 10. 2014, mohl se ještě v roce 2014/2015 ze zástavy v rámci exekučního řízení uspokojit a to ve výši, která by nebyla menší než 7 600 000 Kč, soud sděluje, že tomu tak být nemohlo, jak vyplynulo z popsaného průběhu exekučního řízení, neboť toto bylo, odhlédnuto od doby jeho přerušeni, procesně i skutkově obtížnější. Pokud se soud zabýval dalším tvrzením žalobce, že insolvenční soud měl zástavu z majetkové podstaty vyloučit, když v této souvislosti žalobce odkazoval na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 6. 2016, ze kterého mělo být insolvenčnímu soudu zřejmé, že předmětná nemovitost je ve vlastnictví společnosti [redacted], nikoliv dlužníka, tak musí podotknout, že i kdyby insolvenční soud na základě tohoto rozhodnutí měl dospět k závěru, že nemovitost do insolvenční podstaty dlužníka nespádá, tak sám žalobce svou škodu (ztrátu dobytosti pohledávky) vymezuje a vyčísluje již k roku 2014 až 2015, tedy ještě před dobou vydání rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 6. 2016. Tedy jinak řečeno žalobce nedobytnost své pohledávky a jím tvrzenou výši škody směřuje k datu, jež předcházelo vydání tohoto rozhodnutí a tedy případné vědomosti insolvenčního soudu (na základě zmíněného rozhodnutí) o tom, že zástava do majetkové podstaty dlužníka nespádá. Z uvedeného je zřejmé, že v rámci období, ke kterému žalobce vztahuje vznik škody, se insolvenční soud ani žalobcem tvrzeného nesprávného úředního postupu dopustit nemohl.

36. Sám žalobce pak označil jako vznik škody datum zápisu zástavy do majetkové podstaty dlužníka – tj. 8. 10. 2014, tedy v podstatě jako nesprávný úřední postup označuje zápis zástavy do majetkové podstaty dlužníka insolvenčním správcem. Jestliže žalobce vztahuje nedobytnost své pohledávky k datu zařazení zástavy do druhého insolvenčního řízení, je očividné, že by se tak mohlo stát pouze v souvislosti s výkonem činnosti správce konkurzní podstaty/insolvenčního správce, který předmětnou nemovitost do insolvenční podstaty zahrnul. V tomto kontextu však soud zdůrazňuje, že za škodu vzniklou účastníkům konkurzního řízení nebo třetím osobám v důsledku porušení povinnosti uložené insolvenčnímu správci zákonem nebo soudem v souvislosti s výkonem této funkce odpovídá správce konkurzní podstaty (insolvenční správce) sám (*srov. rozs. Nejvyššího soudu ze dne 12.3.2003, sp. zn. 25 Cdo 2123/2011*). Stát v takovém případě neodpovídá za škodu způsobenou porušením povinnosti správce konkurzní podstaty v konkurzním řízení (R 24/2006). Jelikož soud dospěl k závěru, že za tento případný nesprávný úřední postup v podobě zahrnutí zástavy do druhého konkurzního řízení žalovaná nemůže odpovídat, tímto nesprávným úředním postupem se vůbec věcně nezabýval.
37. Na základě výše rozebraných právních úsudků je soud závěru, že žaloba je nedůvodná pro nenaplnění odpovědnostního titulu v podobě nesprávného úředního postupu a soud jí proto zamítl výrokem I. rozsudku, aniž by se zabýval dalšími odpovědnostními předpoklady.
38. Výrok o nákladech řízení II. je odůvodněn § 142 odst. 1 o. s. ř., podle něhož účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že byla žalovaná ve sporu plně úspěšná, přiznal jí soud náklady tohoto řízení, které se skládají z náhrady hotových výdajů ve výši 6 900 Kč podle ust. § 151 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s ust. § 1 odst. 1 písm. a), b), c), e) a ust. § 2 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení podle ust. § 151 odst. 3 o. s. ř. a podle § 89a exekučního řádu (23 úkonů po 300 Kč – vyjádření ve věci samé, vyjádření k doplnění skutkových tvrzení žalobcem, vyjádření k odvolání, účast na jednání dne 4. 9. 2019, dne 7. 10. 2019 dne 25. 11. 2019, dne 4. 11. 2020, dne 18. 1. 2021, dne 1. 3. 2021, dne

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vítková

8. 11. 2021, dne 31. 8. 2022 a dne 19. 9. 2022, včetně přípravy na jednání (9x) a účast na jednání odvolacího soudu dne 12. 5. 2020, včetně přípravy).
39. Výrok III. o nákladech řízení mezi žalobcem a vedlejším účastníkem na straně žalované je rovněž odůvodněn § 142 odst. 1 o. s. ř. Vedlejší účastník na straně žalované byl ve věci plně úspěšný, a proto mu náleží náhrada nákladů tohoto řízení, které se skládají z mimosmluvní odměny advokáta ve výši 371 250 Kč dle ust. § 7 ust. § 8 a ust. § 11 odst. 1, 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (7 úkonů právní služby po Kč 49 500 Kč – převzetí věci, sepsání vyjádření, účast na jednání dne 18. 1. 2021, dne 1. 3. 2021, dne 8. 11. 2021, dne 31. 8. 2022 a dne 19. 9. 2022 a z jednoho úkonu právní služby po 24 750 Kč – účast na vyhlášení rozsudku dne 19. 9. 2022), z náhrady hotových výdajů ve výši 2 400 Kč dle ust. § 13 odst. 1, 3 ve spojení s ust. § 11 odst. 1 písm. a), d), odst. 2 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb. (8 úkonů právní služby po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, vyjádření ve věci samé a 6x účast na jednání), z náhrady za promeškaný čas ve výši 600 Kč podle § 14 odst. 1 písm. a) cit. vyhlášky v souvislosti s cestami ke shora vyjmenovaným jednáním na trase Rokycany - Praha a zpět (1 hod. a 9 min./cesta), tj. 6 započatých půlhodin á 100 Kč (100 Kč x 6). Cestovné pro právního zástupce soud vedlejšímu účastníkovi na straně žalované nepřiznal, neboť tento soudu nedoložil podklady pro určení výše cestného. Obdobně pak nedoložil osvědčení o registraci DPH, tj. že jeho právní zástupce je plátcem DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalovaní povinnosti uložené jim tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobce domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Praha 19. září 2022

Mgr. Tereza Jachura Maříková v.r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vítková